

- 1) powołać samorząd mieszkańców hotelu pracowniczego, reprezentujący interesy mieszkańców hotelu i wykonujący określone funkcje,
- 2) podejmować środki zmierzające do stałego podnoszenia poziomu wiedzy ogólnej i kultury osobistej mieszkańców hotelu pracowniczego,
- 3) rozszerzać środki oddziaływania społeczno-wychowawczego, zmierzające do kształtowania prawidłowych postaw życiowych mieszkańców hotelu,
- 4) zapewnić mieszkańcom możliwość racjonalnego wykorzystania czasu wolnego od pracy.

2. Jednostka prowadząca administrację hotelu pracowniczego powinna w szczególności oddziaływać wychowawczo i otaczać opieką młodych mieszkańców hoteli pracowniczych i pracowników podejmujących po raz pierwszy pracę oraz stwarzać im warunki do kontynuowania dalszej nauki.

3. Jednostka prowadząca administrację hotelu pracowniczego powinna współdziałać z samorządem mieszkańców.

§ 10. 1. Pracownik traci prawo do zakwaterowania w hotelu pracowniczym, jeżeli ustały przyczyny uzasadniające je, a mianowicie jeżeli:

- 1) rozwiązana została umowa o pracę,
- 2) minął okres delegacji służbowej lub odbywania praktyki,
- 3) pracownik uzyskał mieszkanie w miejscowości, z której jest możliwy codzienny dojazd do pracy.

2. Cofnięcie skierowania do zakwaterowania w hotelu pracowniczym może nastąpić w okresie zatrudnienia, delegacji lub odbywania praktyki, jeżeli pracownik:

- 1) zalega z opłatami za hotel za okres przekraczający 2 miesiące,
- 2) w sposób rażący i uporczywy narusza postanowienia regulaminu porządkowego lub uchwały samorządu mieszkańców hotelu pracowniczego.

3. O utracie lub cofnięciu uprawnienia do zakwaterowania w hotelu należy zawiadomić:

- 1) zainteresowanego pracownika,
- 2) zakład pracy zatrudniający pracownika,
- 3) kierownika jednostki prowadzącej administrację hotelu oraz
- 4) samorząd mieszkańców hotelu pracowniczego.

§ 11. 1. Pracownik, który utracił prawo bądź któremu cofnięto uprawnienie do zakwaterowania w hotelu pracowniczym, jest obowiązany zwolnić zajmowane pomieszczenie nie później niż w ciągu 14 dni, bez prawa do pomieszczenia zastępczego.

2. W razie nieopóżnienia hotelu pracowniczego w terminie jednostka prowadząca administrację hotelu dokonuje opróżnienia lokalu przy użyciu przymusu bezpośredniego.

3. W razie nieobecności osoby, która utraciła prawo do zakwaterowania w hotelu pracowniczym, jednostka prowadząca administrację hotelu jest obowiązana zabezpieczyć ruchomości stanowiące własność tej osoby.

§ 12. Zasady odpłatności za korzystanie z zakwaterowania w hotelu pracowniczym określają odrębne przepisy.

§ 13. Warunki zakwaterowania w hotelach pracowniczych uczestników Ochotniczych Hufców Pracy Federacji Socjalistycznych Związków Młodzieży Polskiej regulują odrębne przepisy.

§ 14. Traci moc rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 września 1960 r. w sprawie warunków zajmowania i opróżniania lokali w hotelach robotniczych (Dz. U. Nr 45, poz. 274).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1976 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

150

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 24 czerwca 1976 r.

w sprawie powszechnych badań lekarskich dzieci i młodzieży.

Na podstawie art. 16 ust. 4 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Powszechne badania profilaktyczne.

§ 1. 1. Powszechne badania profilaktyczne dzieci i młodzieży obejmują:

- 1) kompleksowe badania lekarskie noworodków oraz dzieci i młodzieży w wieku 2, 4, 6, 10, 14 i 18 lat,
- 2) okresowe badania lekarskie dzieci w wieku do 2 lat,
- 3) przeglądowe badania dzieci i młodzieży do 18. roku życia.

2. Celem badań, o których mowa w ust. 1, jest uzyskanie indywidualnej oceny stanu zdrowia dzieci i młodzieży oraz stanu zdrowia grup dzieci i młodzieży w określonym wieku, a także ustalenie potrzeb i programu opieki profilaktycznej, leczniczej i rehabilitacyjnej.

3. Celem kompleksowych badań lekarskich dzieci i młodzieży w wieku 6, 10, 14 i 18 lat jest ponadto okreś-

lenie ich stanu zdrowia przy przyjmowaniu do szkoły, w czasie kontynuowania nauki, w związku z wyborem kierunku nauczania i zawodu lub podejmowaniem pracy, a także orzekanie o stanie zdrowia dla celów wychowania fizycznego i sportu szkolnego.

§ 2. Kompleksowe badania lekarskie przeprowadzają:

- 1) badania noworodków w 1 tygodniu życia — jednostka organizacyjna służby zdrowia, w której nastąpił poród, a jeżeli poród miał miejsce poza zakładem służby zdrowia — odpowiednia poradnia w terminie 3 dni od daty zawiadomienia o urodzeniu,
- 2) badania dzieci w wieku 2 i 4 lat — poradnie właściwe ze względu na miejsce zamieszkania dziecka,
- 3) badania dzieci mających uczęszczać i uczęszczających do szkoły — poradnie właściwe ze względu na siedzibę szkoły,
- 4) badania pracowników młodocianych i młodzieży uczęszczającej do szkół zawodowych objętych opieką przemysłowej służby zdrowia — przychodnie przyzakładowe lub międzyzakładowe, właściwe ze względu na miejsce pracy lub nauki,
- 5) badania dzieci i młodzieży przebywających w placówkach opiekuńczo-wychowawczych — pracownicy medyczni sprawujący opiekę zdrowotną w danej placówce,
- 6) badania pozostałej młodzieży nie objętej pkt 4 i 5 — poradnie właściwe ze względu na miejsce zamieszkania.

§ 3. Okresowe badania lekarskie dzieci do lat 2 przeprowadzają poradnie właściwe ze względu na miejsce zamieszkania dziecka, z tym że badania okresowe dziecka w 1 miesiącu życia przeprowadza się w domu, w którym dziecko mieszka (przebywa).

§ 4. Przeglądowe badania dzieci i młodzieży przeprowadzają pielęgniarki lub higienistki szkolne, uwzględniając przy ich przeprowadzaniu informacje szkoły lub placówki opiekuńczo-wychowawczej.

§ 5. 1. Terminy badań noworodków oraz dzieci w wieku 2 i 4 lat powinny być podawane do wiadomości rodziców lub opiekunów przez właściwą ze względu na miejsce zamieszkania poradnię lub placówkę resortowej służby zdrowia. Badania te powinny być przeprowadzane w godzinach umożliwiających obecność rodziców lub opiekunów bez odrywania ich od pracy.

2. Terminy badań dzieci i młodzieży powinny być uzgodnione z dyrektorami szkół lub dyrektorami placówek opiekuńczo-wychowawczych, a w odniesieniu do pracowników młodocianych — z kierownikami właściwych zakładów pracy.

§ 6. 1. Wyniki powszechnych badań profilaktycznych powinny być wpisywane do dokumentacji lekarskiej prowadzonej i przechowywanej przez pracowników medycznych prowadzących te badania.

2. W razie zmiany miejsca zamieszkania lub pobytu w placówce opiekuńczo-wychowawczej, zmiany szkoły lub jej ukończenia dokumentacja lekarska powinna być przekazana właściwej komórce podstawowej opieki zdrowotnej lub placówce opiekuńczo-wychowawczej.

Rozdział 2

Badania lekarskie na potrzeby szkoły lub placówki opiekuńczo-wychowawczej.

§ 7. Badania lekarskie na potrzeby szkoły lub placówki opiekuńczo-wychowawczej mają na celu w szczególności ocenę:

- 1) stanu zdrowia i rozwoju dzieci w placówkach wychowania przedszkolnego,
- 2) stanu zdrowia i rozwoju dzieci wstępujących do I klas szkół podstawowych,
- 3) stanu zdrowia dla celów poradnictwa wychowawczego i zawodowego,
- 4) stanu zdrowia dla celów wychowania fizycznego i sportu szkolnego,
- 5) stanu zdrowia dla celów kwalifikowania dzieci do różnych form zorganizowanego wypoczynku,
- 6) stanu zdrowia ucznia po nieobecności w szkole z powodu choroby trwającej ponad 5 dni.

§ 8. Badania określone w § 7 przeprowadza się na wniosek szkoły, poradni wychowawczo-zawodowej, placówki opiekuńczo-wychowawczej, ucznia lub przedstawiciela ustawowego ucznia. Badania te przeprowadza poradnia szkolna albo poradnia dla dzieci lub ośrodek zdrowia, właściwe ze względu na miejsce zamieszkania (pobytu) lub siedzibę szkoły albo placówki opiekuńczo-wychowawczej.

§ 9. W wyniku przeprowadzonych badań lekarz wydaje orzeczenie. Treść orzeczenia powinna być przekazana wnioskodawcy w formie zaświadczenia lub wpisu w odpowiednim dokumencie.

Rozdział 3

Przepisy wspólne.

§ 10. Jeżeli zachodzi potrzeba przeprowadzenia badań pomocniczych lub specjalistycznych, których lekarz przeprowadzający badania określone w § 1 i 7 nie może przeprowadzić we własnym zakresie, badania takie na podstawie skierowania tego lekarza przeprowadza odpowiednia placówka specjalistyczna służby zdrowia. W razie potrzeby lekarz może zasięgnąć opinii poradni wychowawczo-zawodowej.

§ 11. W razie stwierdzenia odchylenia od prawidłowego rozwoju lub prawidłowego stanu zdrowia lekarz przeprowadzający badania, o których mowa w § 1 ust. 1 i w § 7, powinien ustalić program postępowania zapobiegawczo-leczniczego lub rehabilitacyjnego oraz zawiadomić rodziców lub opiekunów.

§ 12. Organizacja powszechnych badań lekarskich przewidzianych w rozporządzeniu oraz nadzór nad ich przeprowadzaniem należy do zespołu opieki zdrowotnej lub odpowiedniej placówki resortowej służby zdrowia, właściwych ze względu na miejsce zamieszkania, nauki lub pracy osoby podlegającej badaniu.

Rozdział 4

Przepisy końcowe.

§ 13. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia przez „placówki opiekuńczo-wychowawcze” należy rozumieć w szczególności:

- 1) żłobki,
- 2) domy małego dziecka,
- 3) placówki wychowania przedszkolnego,
- 4) domy pomocy społecznej dla dzieci niedorozwiniętych umysłowo,
- 5) specjalne zakłady i ośrodki szkolno-wychowawcze,
- 6) pogotowie opiekuńczo-wychowawcze,
- 7) domy dziecka,
- 8) zakłady wychowawcze,
- 9) zakłady poprawcze,
- 10) schroniska dla nieletnich.

§ 14. Zasady i tryb przeprowadzania badań lekarskich dzieci i młodzieży z odchyleniami i zaburzeniami rozwojowymi, orzekania oraz kwalifikowania ich do kształcenia specjalnego lub pomocy korekcyjno-wyrównawczej i wychowawczej regulują odrębne przepisy.

§ 15. Rozporządzenie nie narusza przepisów o badaniach profilaktycznych pracowników.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1976 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *M. Sliwiński*

Oплата за пренумератę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 180,— zł, półrocznie 100,— zł.
Oплата за пренумератę заłączника до Dziennika Ustaw wynosi rocznie 100,— zł.

Przenumeratę na rok następny (roczną lub półroczną) przyjmuje się do dnia 30 listopada. Przenumeratę można zgłaszać za I półrocze bieżącego roku do dnia 31 marca, za II półrocze bądź za cały bieżący rok — do dnia 30 września. Do abonentów, którzy opłacą przenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem, a ponadto zostaną policzone koszty przesyłki. Opłata za przenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzyodcinkowym przekazem pocztowym na konto Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim IV Oddział Miejski, Warszawa nr 1049-3157-222. Rachunków za przenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), dokładny adres z numerem kodu pocztowego oraz liczbę zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: al. I Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Żurawia 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127 i w kasach Sądów w Białymstoku, Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Katowicach, Koszalinie, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Ostrowie Wielkopolskim, Poznaniu, Radomiu, Rzeszowie, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu, Wrocławiu i Zielonej Górze.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71
00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42-14-78.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.